

изгрѣеше начакано по срѣдь нощи, като ся покаже изведнѣжъ на меридіана, и тамъ застане, или постоянно ся движи на напрѣдь безъ затымняваніе или безъ облакъ. Отъ другъ странъ, промѣненіе-то по нѣкогашъ става по такъвъ начинъ щото лице-то узнава само като си помисли за мѣсецы-тѣ, и по възможности и години-тѣ, че не е той сѣщый-тѣ какъвто бѣше. Случава са, може бы, по-често че видѣлина-та ся бори за малко врѣме съсъ тъмнинъ-тѣ; сумнѣніе-то ся размѣсва съсъ надеждѣ. За повечето хора въ една Христіанскѣ държавѣ, обращеніе-то е като зазоряваніе-то на истокъ, въ което промѣненіе-то отъ дълбокъ нощъ въ начинающъ день едва ли може да ся забѣлѣжи. То е тѣй постепенно щото не можешъ да си изберешъ нѣкои точки, или внезапны напрѣднуванія, до гдѣ слънце-то ся появи. Наблюдатель-тѣ знае че еднаждъ бѣ тъмно; също тѣй добрѣ знае че сега е видѣло. “Едно нѣщо знамъ,” извика слѣпый-тѣ человекъ въ отговоръ на трудны-тѣ въпросы на Фарисеи-тѣ — “че до като бѣхъ слѣпъ, сѣга видѣхъ.” Дѣте-то до като учи азбукъ-тѣ, може да не знае кога ѣхъ е усвоило. Важно-то нѣщо е, може ли то да чете? Колкото за здравинъ-тѣ или кризъ-тѣ на обращеніе-то, не прави разликъ да ли то е като “бързы-тѣ потоцы” или като постепенно-то